

Da bi že skoro prišel, da ga stisne na svoje prsi, da ga objame in mu pové, da ga ljubi, neizrekljivo ljubi, in da je mnogo, mnogo trpela, ko ga ni bilo!

Stradala je, da, stradala in zmrzovala in vedno mislila le nanj in nanj.

Prišla je do svojega stanovanja. Mala, podstrešna sobica z borno opravo. Ženica je bila trudna. Odložila je ruto, prižgala malo svetilko in se napravljala k počitku. Predno pa je zlezla na svoje borno ležišče, pokleknila je pred malo, očrnelo, vrlo staro sliko Device Marije ob postelji in molila. Molila je dolgo, vroče, kipeče, polna zaupanja. Molila je za sina in prosila, da naj ga Bog obvaruje med kalnimi valovi življenja in ga kmalu pripelje v materino naročje.

Po velih staričinah licih so lezle velike solze, solze materine ljubezni.

V jedni najelegantnejših mestnih kavarn pa je sedel mladi pevec Milan Z... med družbo veselih tovarišev, kateri so mu nاپivali in se mu laskali in pili.

In pili so dolgo v noč.

* * *

Drugi in tretji dan potem je zopet nastopil Milan Z... in zopet ga je slavilo gledalstvo, a k materi ga ni bilo.

Starica v podstrešni sobici je čakala in čakala, molila ter plakala in zopet čakala.

Sina pa le ni bilo. Pozabil je na rodno mater, zatajil lastno kri in živel le slavi.

Čez par dnij je zopet odšel, bil je angažiran na neki dvorni operi.

Koliko je pretrpela užaljena mati, koliko tajnih vzdihov je slišala nje borna sobica, in koliko vročih solz je pretočila starica pred podobo Matere Božje! Ob tem pa se je starala.

Leta tekó. O mladem pevcu ni bilo dolgo nič slišati, pozabili so ga. Pozabilo pa ga ni ljubezni polno srce materino. Le ona je še vedno mislila nanj in molila za izgubljenega sina.

Molila in plakala je in zopet molila.

Nekega dné so prinesli časopisi to-le pretresujočo novico: „Naš rojak, operni pevec Milan Z..., sedaj angaževan na dvorni operi v B., se je minuli teden ustrelil na odru, ko je odigral svojo ulogo v ‚Trubadurju‘. Zdravniki sicer upajo, da bodo rešili mlado življenje, toda peti pač ne bo več mogel. Vzrok temu žalostnemu dogodku je baje lepa primadona.“

In mamica Milanova je zvedela to novico. Zbolela je nevarno, in življenje njeno se je jelo bližati koncu. Par dnij je še premolila in preplakala v želji, da bi mogla še enkrat videti svojega Milana, toda ta želja se ji ni izpolnila.

In Milan?

Ozdravel je, pel pa ni več. Odšel je v svet in se izgubil v širni areni življenja. Nihče izmed domačinov in znancev ni več čul o Milanu Z... u.

Moj trdni sklep.

Še eno sem menil zapeti —
kot že običaj je na sveti,
kar pesnikov peval že menda je vsak —
o cvetni pomladi, o zorni mladosti:
pa vikne kraj mene v zarastli tam hosti
starijava vrana: vrag, vrag, vrag!

Pobral sem kopita in šila —
domov jo pobrisal;
a to sem pa sklenil po poti,
da več o mladosti in vesni
ne bodem ni peval, ni pisal,
če spet me kak šembraj ne zmoti.

Jožef Volc.